

ECE ile YÜCE

Minik Fide Çiçek Açtı • Ece'nin Kardeşi Doğdu •
Ece'den Mektup Geldi • Ece'nin Turist Arkadaşları

Gülten Dayıoğlu 1935 yılında Kütahya'nın Emet ilçesinde doğdu. Öğreniminin bir bölümünü Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaptı. İstanbul'da Atatürk Kız Lisesi'ni bitirdi. Bir süre İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Dışarıdan sınavlara girerek ilkokul öğretmeni oldu. 1977 yılında bu görevinden ayrıldı. Romanlar, öyküler, radyo ve televizyon oyunları yazdı. Yurtdışındaki işçi çocuklarının eğitim sorunları ile ülkemizdeki ilköğretim düzenini irdeleyen araştırmalar yaptı. Halen yoğun biçimde yazmayı sürdüren Gülten Dayıoğlu'nun yayımlanmış kitaplarından bazıları şunlardır: *Fadiş, Dört Kardeştiler, Yurdumu Özledim, Suna'nın Serçeleri, Ben Büyüyünce, Dünya Çocukların Olsa, Akıllı Pireler, Işın Çağı İnsanları, Ölümsüz Ece, Kaf Dağı'nın Ardına Yolculuk, Leylek Karda Kaldı, Kırmızı Bisiklet, Okyanuslar Ötesine Yolculuk, Kenya'ya Yolculuk, Mısır'a Yolculuk, Meksika'ya Yolculuk, Yeşil Kiraz, Yeşil Kiraz 2, Yada'nın Gizilgücü, Mo'nun Gizemi, Mo'nun Gizemi 2-Otran, Yanardağın Yankısı, Ece ile Yüce 1, Ece ile Yüce 2, Ece ile Yüce 3, Ece ile Yüce 4, Ece ile Yüce 5.*

Mustafa Delioğlu (1946, Erzincan) 1975'ten bu yana seveerek okunan bin kadar çocuk kitabını resimledi. Çalışmaları yurtdışında da ilgi gören Delioğlu, kişisel resim sergileri açtı, karma sergilere katıldı.

GÜLTEN DAYIOĞLU

ECE ile YÜCE

Minik Fide Çiçek Açtı
Ece'nin Kardeşi Doğdu
Ece'den Mektup Geldi
Ece'nin Turist Arkadaşları

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

YAPI KREDİ YAYINLARI

Minik Fide Çiçek Açtı

Müjde çocuklar, çiçeklerimiz tomurcuklandı! Bunu ilk gören Ece oldu. Bu sabah erkenden kapı çalındı. Bakkal sandım. Karşımda Ece'yi görünce çok şaşırdım. Sabahları hiç kapımızı çalmaz da. Kendisi öyle bir sevinçliydi ki!.. Ne oldu, demeye kalmadan müjdeyi verdi.

“Yazar Teyze, çiçeğimde tomurcuk çıktı. Demek ki yakında açacak.” Bunları söylerken zıp zıp zıplıyordu. Onun sevinci bana da geçti. Koşarak gidip kendi çiçeğime baktım. Oh! Benimki de tomurcuklanmış. Ben de bunu Ece'ye müjdeledim.

Ece okuldan dönünce onlara gittim. Onun tomurcuğunu gördüm. Şaşıtm kaldım. Öylesine iriydi ki! Neredeyse çiçek açacaktı. Bunu Ece'ye söyledim. Pek böbürlendi.

Hafta sonunda babası, Ece'yi deniz kıyısına götürdü. Annesi artık bu gezilere katılmıyor. Bebeğin doğumu iyice yaklaştı.

Gezi dönüşü Ece doğruca bize geldi. Deniz kıyısını anlata anlata bitiremedi. Baba kız denize taş atmışlar. Balık tutanlara bakmışlar. Babası ona kâğıt helva almış.

Ece balon da istemiş. Ama babası, "Hoşuna giden her şeyi satın alamayız"

demiş. Ece de, “Zaten bolanla küçükler oynar. Ben artık abla oluyorum. Balonu ne yapacağım?” diyerek isteğinden vazgeçmiş.

Ece, abla olma szn ederken, öyle bir řiřiniyor ki!..

Eve dönerken iki demet çiçek almıřlar. Ece birini annesine vermiř. tekini de bana getirdi. Çok sevindim. Çiçekleri vazoya yerleřtiriyordum ki, Ece iini çekti.

“Keşke bu çiçekleri koparmasalardı. Biz aylardır çiçeğimizin açmasını bekliyoruz. Onu biri koparsa ne çok üzülürüz, değil mi?”

“Saksımızdaki çiçek koparılsa gerçekten üzülürüz. Ama bu çiçekleri satmak için yetiştiriyorlar. Çiçekçiler, bizim gibi tek tek yetiştirmiyor. Yüzlerce fide birden dikiliyor. Sonra çiçeklerini koparıp satıyorlar. O parayla geçiniyorlar.”

“Parkta da çok çiçek var. Ama koparmak yasak.”

“Parktaki çiçekler, orayı güzelleştirmek için dikiliyor. Parka gidenler, onlara bakarak sevinip neşeleniyor. Oradaki çiçekler hepimizin. Bu yüzden onları koparmak doğru olmaz. Parklardaki çiçekleri, saksıdakiler gibi sevip korumalıyız.”

“Küçükken, anneannem beni parka götürüyordu. Oradaki çiçekleri hiç koparmazdım.”

“Sen çiçekleri seviyorsun. Kardeşin büyüyünce ona da sevdirebiliriz değil mi?”

“Olur” dedi Ece. Sonra ellerini ovuşturarak salondaki çiçek köşesine gitti. Bize her gelişinde o köşeye uğrar. Çiçeklere göz atmadan duramaz. Benim tomurcuğum da hızla büyüyor. Aramızda bu konuda gizli

bir çekişme var. Ece önce kendi çiçeğinin açmasını istiyor. Doğrusu ben de kendimin-kinin erken açmasını diliyorum.

Sonunda isteklerimizi birbirimize söyledik. Onunla şöyle sözleştik: ieği erken açan kişiye armağan verilecek. Armağanları da belirledik. Ece kazanırsa ben ona menekşe saksılarımdan birini vereceğim. Ece'nin armağanı daha ilginç. O bana saksıdaki çiçeğinin resmini yapacak. Ben de o resmi, çalışma odama asacağım.

Ece öyle güzel resim yapıyor ki! Görseniz sizler de beğenirsiniz. Yarışmayı ben kazanırsam ödülümü size de göstereyim.

Annesinin dediğine göre Ece, gözünü to-murcuktan ayırmıyormuş. Saksının karşı-sına geçip, “Haydi, çiçeğim aç! Ne olursun çabuk aç!” diye yalvarıyormuş.

Evet çocuklar, sonunda olan oldu. Yarışı Ece kazandı. Bugün, okul dönüşünde görmüş çiçeğini. Saksıyı kucaklayıp doğruca bize geldi. Sevinçten yerin-de duramıyordu. Minik fide büyümüş. Kıpır-mızı, kocaman, göz alı-cı bir çiçek açmıştı. Ece saksıyı benimkinin ya-nına koydu.

“Yazar Teyze, minik fidenin çiçeğini an-
nesi görsün” dedi. Saksının karşısına geçip
bir süre övünçle çiçeğine baktı. Sonra sözleş-
memizi anımsattı.

“Yarışı ben kazandım. Menekşemi vere-
cek misin?”

Gülerek yanağını okşadım. “Elbette vere-
ceğim. Söz verildi mi yerine getirilir. Sözün-
den dönen insanları kimse sevmez.”

En güzel menekşelerimden birini, Ece’ye
armağan ettim. Saksılarını kucakladı. Koşa-
rak çıktı gitti.

Bir an bakışlarımı benim çiçeğe çevir-
dim. “Oldu mu ya! Senin gövdenden üret-
tiğim minik fide, çiçek açtı. Sen hâlâ...” di-